

Perfil **Marta del Campo** La neurobiòloga parlarà amb els lectors del canvi de paradigma en l'abordatge de l'Alzheimer: els primers fàrmacs amb potencial curatiu i la detecció primerenca amb anàlisi de sang.

Rastres d'Alzheimer

Zowy Voeten

MICHELE CATANZARO
Barcelona

La neurobiòloga Marta del Campo es dedicava a estudiar la biologia de l'Alzheimer quan va descobrir una altra dimensió del problema. La seva àvia va entrar en un llarg deteriorament cognitiu. «Les malalties neurodegeneratives són molt dures, però pensava que no ho eren tant per als pacients a l'estadi final. Al contrari, em vaig adonar que la meua àvia patia estrès: no sabia on era, tenia al·lucinacions...», relata la científica del Barcelona Beta Brain Research Center (BBRC), centre de la Fundació Pasqual Maragall. Això la va motivar encara més per desembolicar la troca d'una malaltia que afecta 900.000 persones a Espanya.

Demà, dijous 16, a les 18.30 hores, Del Campo participarà en una conversa en directe a les xarxes d'EL PERIÓDICO, en el marc de les Converses de Salut impulsades amb el suport de la Fundació Doctor Antoni Esteve. Es poden enviar preguntes a entretodos@elperiodico.com i als canals de comentaris de les xarxes.

Biomarcadors en sang

«Queda molta investigació per aconseguir una cura, però estem fent passos importants», afirma. La investigadora es refereix als primers fàrmacs amb potencial curatiu, que han aparegut l'últim any.

A l'espera que la seva eficàcia es confirmi, Del Campo aposta per la detecció primerenca de la malaltia. Però ¿de què serveix saber que tindràs una malaltia si no es pot curar? «Com més aviat apliquis les teràpies, millor. A més, els pacients se senten alleujats perquè es poden preparar», explica la científica.

Marta del Campo, a la Fundació Pasqual Maragall.

Seguir el rastre de les molles que deixa la malaltia ajuda a entendre com sorgeix. Aquestes molles són els biomarcadors, molècules presents a la sang i altres teixits que assenyalen la presència d'una malaltia, el seu estadi de desenvolupament, o la seva resposta a un tractament.

«A l'Alzheimer, els canvis biològics es produeixen fins a 20 anys abans dels símptomes. Si poguéssim detectar-los, en podríem estimar el risc», explica Del Campo.

Per detectar biomarcadors es necessiten proves invasives: escàners del cervell i punxions de líquid cefalorraquídi. Però, en els últims anys, investigadors com Del Campo han aconseguit captar-los en

una cosa tan senzilla com una mostra de sang.

«És l'hora d'aplicar aquestes investigacions a la pràctica clínica», afirma la neurobiòloga. Els biomarcadors encara no permeten assegurar que un pacient sense símptomes hagi de patir Alzheimer, ni en quant temps podria passar. No obstant, es podrien utilitzar com una mena de triatge per a anàlisis més detallades.

Sobretot proporcionarien un tresor d'informació per investigar la malaltia i el seu tractament. «Hi ha molta informació clínica a Espanya que no s'està utilitzant tant com la que s'utilitza a Barcelona, per exemple», conclou Del Campo. ■